

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: Ing. E. R.**, proti **žalovanému: Městský úřad Vysoké Mýto**, se sídlem B. Smetany 92, Vysoké Mýto, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 18. 12. 2013, č. j. 52 A 35/2013 - 105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích, kterým bylo stěžovateli uloženo vydat do 31. 1. 2014 rozhodnutí v řízení o určení existence pozemní komunikace v kategorii účelová komunikace na pozemku parcelního čísla 75/3 v katastrálním území Domoradice.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že soudní ochrana proti nečinnosti správních orgánů je koncipovaná pro takové případy, kdy lze správnímu orgánu uložit povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení. K tomu, aby žalobce dosáhl meritorního posouzení věci soudem, také přistupuje podmínka vyčerpání všech prostředků, které žalobci k ochraně před nečinností nabízí právní řád. Dle krajského soudu byly obě tyto podmínky splněny, jelikož stěžovatel byl dle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinen vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně, která přitom vyčerpala prostředky na ochranu proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 správního řádu.

Dle krajského soudu stěžovatel zákonnou lhůtu k vydání rozhodnutí značně překročil a v řízení se opakovaně dopustil průtahů, přičemž jeho jednotlivé kroky působily dojmem,

že si nebyl zcela jistý, co vlastně by měl činit, k jakým procesním úkonům by měl přistoupit, což ve výsledku vedlo k nedůvodně dlouhému řízení. Poté, co bylo zrušeno Krajským úřadem Pardubického kraje (dále též „krajský úřad“) první rozhodnutí stěžovatele ve věci a byl mu vrácen dne 19. 9. 2011 spis, stěžovatel až dne 10. 10. 2011 oznámil účastníkům řízení pokračování v řízení a určil jim lhůtu k podání stanovisek a důkazních návrhů do 14. 11. 2011. Dne 24. 11. 2011 stěžovatel oznámil ukončení dokazování, ovšem dne 1. 2. 2012 předešel své úmysly v provádění dokazování pokračovat a dne 11. 4. 2012 ustanovil ve věci znalce. Dne 3. 7. 2012 oznámil opětovně ukončení dokazování a až dne 29. 10. 2012 ve věci rozhodl. Jeho rozhodnutí následně krajský úřad zrušil a výslovně uvedl, že důvodem bylo nerespektování jeho právního názoru a též právního názoru krajského soudu v otázce zkoumání nutné komunikační potřeby ve vztahu k pozemku žalobkyně, přičemž stěžovatele zavázal tuto otázku zkoumat. Krajský soud dále uvedl, že ač byl stěžovateli spis vrácen dne 19. 3. 2012 (v předchozí rekapitulační části rozsudku bylo uvedeno datum vrácení spisu 19. 3. 2013; poznámka Nejvyššího správního soudu), stěžovatel oznámil pokračování v řízení až dne 10. 4. 2013 a ústní jednání nařídil až na 23. 5. 2013. Na základě žádosti žalobkyně pak bylo krajským úřadem stěžovateli přikázáno rozhodnout do 1. 7. 2013, což stěžovatel nesplnil, a ačkoliv tento příkaz obdržel dne 24. 5. 2013, nařídil ohledání místa až na 25. 6. 2013 a dne 21. 8. 2013 oznámil účastníkům svůj záměr ustanovit znalce, kterého usnesením ze dne 13. 9. 2013 ustanovil. Krajský soud vyjádřil podiv nad tím, že znalcem byla ustanovena osoba se specializací v oboru požární ochrana, přestože se měl znalec v posudku vyjadřovat k otázce kvality dopravní obslužnosti nemovitostí v dané lokalitě, navíc znalecký posudek k zodpovězení obdobných otázek již byl vypracován, a to v roce 2012 Ing. Faltyssem. Ze sdělení žalobkyně ze dne 22. 11. 2013 pak vyplynulo, že dne 30. 10. 2013 vyhotovil stěžovatel další oznámení záměru ustanovit znalce, a to k zodpovězení stejných otázek, přičemž jako osoba znalce je uveden Bc. Jaroslav Vařejčka, opět z oboru požární ochrana.

Krajský soud pak uzavřel, že stěžovatel se opakovaně dopustil průtahů v řízení, kdy, zvláště s ohledem na skutečnost, že řízení o žádosti žalobkyně se vedlo již od roku 2009, byly mezi jednotlivými úkony stěžovatele neodůvodněné prodlevy, byly činěny nadbytečné úkony (nový znalecký posudek k otázce dopravní obslužnosti, kdy tuto otázku by si měl být schopen stěžovatel jako odborný správní orgán – silniční správní úřad zodpovědět sám) a řízení se zbytečně protáhlo i kvůli nerespektování závazného právního názoru krajského úřadu stěžovatelem. Stěžovatel pak nejenže nedodržel zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 71 odst. 3 správního řádu, ale dokonce nedodržel ani lhůtu stanovenou mu dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu ze strany krajského úřadu, což krajský soud vyhodnotil jako naprostou rezignaci na dodržení základních zásad správního řízení.

Krajský soud proto rozsudkem uložil stěžovateli vydat příslušné rozhodnutí do 31. 1. 2014.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť není dostatečně pečlivě odůvodněn. Krajský soud nesprávně hodnotil provedené důkazy a na jejich základě učinil nesprávná skutková zjištění. Prvotní návrh na zahájení řízení nepodala žalobkyně, jak nesprávně uvedl krajský soud, ale návrh, kterým bylo zahájeno správní řízení, podalo město Vysoké Mýto. Na základě tohoto nesprávného zjištění krajský soud neadekvátně aplikoval § 142 odst. 1 správního řádu. Pokud někomu svědčilo oprávnění z daného zákonného ustanovení, bylo to město Vysoké Mýto, a nikoliv žalobkyně. Dle stěžovatele z odůvodnění rozsudku krajského soudu vyplývají pro přezkum postupu stěžovatele dvě podmínky – podání návrhu na zahájení řízení a vyčerpání všech prostředků ochrany. První podmínka však splněna nebyla.

Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud nedostatečným způsobem objasnil své rozhodovací důvody. V dané souvislosti poukázal na to, že jako příklad jeho prodlení bylo v rozsudku krajského soudu uvedeno, že správní spis mu byl

pokračování

po zrušení původního rozhodnutí krajským úřadem v odvolacím řízení vrácen dne 19. 3. 2012 a stěžovatel oznámil pokračování v řízení až 10. 4. 2013. To ovšem není pravda, jelikož spis byl vrácen 19. 3. 2013, nikoli 19. 3. 2012. Krajský soud dále nedůvodně zpochybnil povolání znalce z oboru požární ochrany, který se měl vyjádřit k možnosti přístupu jednotek integrovaného záchranného systému k objektům v předmětné lokalitě. Je to právě znalec z daného oboru, který může náležitě posoudit danou situaci ohledně možnosti či nemožnosti zásahu těchto jednotek ve zkoumané lokalitě. V neposlední řadě krajský soud pominul to, že stěžovatel mnohé úkony v řízení činil na návrh účastníků řízení.

V kasační stížnosti bylo rovněž poukázáno na to, že výrok kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu, který přikazuje stěžovateli vydat rozhodnutí do 31. 1. 2014, je fakticky nesplnitelný, jelikož dne 13. 12. 2013 bylo tajemníkem Městského úřadu Vysoké Mýto vydáno usnesení o tom, že vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Vysoké Mýto K. Š. je vyloučena ze všech úkonů ve správních řízeních týkajících se pozemku parcelního čísla 75/3 v katastrálním území Domoradice. Součástí této námitky bylo též tvrzení, že dle § 14 odst. 4 správního řádu nebylo možno určit jinou oprávněnou úřední osobu k projednání věci.

Z těchto důvodů navrhl stěžovatel napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalobkyně

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nerozumí důvodům, které vedly stěžovatele k jejímu podání, a to vzhledem k usnesení ze dne 13. 12. 2013 o podjatosti vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Vysoké Mýto a usnesení Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 3. 1. 2014 o tom, že předmětná věc se odnímá stěžovateli a k jejímu projednání a vydání rozhodnutí se pověřuje Městský úřad Kostelec nad Ohří. Žalobkyně se přitom s napadeným rozsudkem krajského soudu ztotožňuje.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Za stěžovatele v řízení o kasační stížnosti jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie [§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“)]. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nevyšší správní soud se nejprve zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Pokud by totiž skutečně byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, ze samotné podstaty věci by taková vada bránila dalšímu přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu. Této námitce však nebylo možno přisvědčit. Krajský soud totiž řádně objasnil své úvahy, které jej vedly k závěru o nečinnosti stěžovatele. V napadeném rozsudku krajský soud pojednal o tom, že stěžovatel ve věci jednal znovu poté, co jeho předchozí rozhodnutí byla zrušena krajským úřadem. Krajský soud poukázal na okamžik, kdy byl stěžovateli krajským úřadem vrácen správní spis a okamžik, kdy bylo oznámeno pokračování v řízení. Krajský soud zdůraznil, že stěžovateli

bylo dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu přikázáno vydat rozhodnutí ve věci do 1. 7. 2013, to se však nestalo a stěžovatel usnesením ze dne 13. 9. 2013 ustanovil znalce k otázkám obsluhy přílehlých nemovitostí jednotkami integrovaného záchranného systému. Krajský soud přitom poznamenal, že ustanoven byl znalec z oboru požární ochrany, ač se měl vyjadřovat k otázce dopravní obslužnosti. K otázce dopravní obslužnosti navíc byl již v dané věci vypracován předešlý znalecký posudek. Krajský soud dále poukázal na to, že dne 30. 10. 2013 vydal stěžovatel usnesení, v němž oznámil záměr jmenovat znalce ke shodným otázkám obsluhy přílehlých nemovitostí jednotkami integrovaného záchranného systému. Soud dále rozebral nadbytečnost takového posudku s ohledem na to, že šlo o další znalecký posudek týkající se otázky, o níž by si měl stěžovatel jako silniční úřad, tj. odborný správní orgán, učinit úsudek sám na základě již shromážděných materiálů ve spise. Krajský soud tak s poukazem na lhůty k vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu a postup stěžovatele dospěl k závěru o jeho nečinnosti. Z rozsudku krajského soudu jsou tedy zřetelně patrné úvahy, kterými se soud řídil a o které opřel své rozhodnutí. Napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný.

O nepřezkoumatelnosti nesvědčí ani skutečnost, že krajský soud se dopustil chyby v uvedení data, kdy měl být ze strany krajského úřadu stěžovateli vrácen správní spis. V části rozsudku, kde se krajský soud zabýval věcným hodnocením (strana 5 rozsudku), nesprávně uvedl, že k jeho vrácení došlo dne 19. 3. 2012 (správně přitom mělo být uvedeno 19. 3. 2013). V daném ohledu však šlo jen o písarskou chybu, nikoli o vadu, která by způsobila nepřezkoumatelnost. V části rozsudku, kde krajský soud rekapituloval správní spis, uvedl správné datum (19. 3. 2013), navíc nelze soudit, že by krajský soud při znalosti toho, že krajský úřad rozhodl o odvolání dne 21. 2. 2013, vycházel z toho, že spis byl vrácen již 19. 3. 2012. Tím, že krajský soud uvedl, že stěžovatel oznámil pokračování v řízení až dne 10. 4. 2013, bylo jednoznačně míněno, že pokračování v řízení bylo oznámeno až po 22 dnech od obdržení spisu.

V kasační stížnosti dále stěžovatel poukázal na to, že návrh, kterým bylo zahájeno správní řízení v nynější věci, nepodala žalobkyně, jak nesprávně uvedl krajský soud na stranách 3 a 5 rozsudku, ale tento návrh podalo město Vysoké Mýto. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu ve věci určení existence pozemní komunikace v kategorii veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku bylo skutečně zahájeno na žádost města Vysokého Mýta, nikoli žalobkyně. Tato nepřesnost napadeného rozsudku ovšem neměla vliv na jeho zákonnost. Žalobkyně totiž byla účastnicí daného řízení z titulu spoluvlastnictví předmětného pozemku, řízení se přitom dotýkalo její právní sféry. V dané věci dále nebylo sporu o tom, že k zahájení správního řízení skutečně došlo, toto řízení tak bylo třeba též ukončit. Spor pak byl veden o to, zda se ve vztahu k danému řízení stěžovatel dopouští či nedopouští nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s. Z hlediska podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu je přitom nerozhodné, že žalobkyně, jež byla účastnicí příslušného správního řízení, které se dotýkalo její právní sféry, nepodala návrh, kterým se dané řízení zahájilo. I účastník správního řízení, který svým návrhem dané řízení nezahájil, může mít legitimní zájem na tom, aby v daném řízení nedocházelo k průtahům. Zákonná úprava v s. ř. s. pro případ, že správní řízení bylo zahájeno, nespojuje žádné následky ve vztahu k žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se samotnou odpovědí na otázku, který z účastníků svým návrhem řízení zahájil, či s tím, že řízení bylo zahájeno z moci úřední. Pro věcné hodnocení žaloby ze strany krajského soudu v nynější věci tak bylo nerozhodné, že návrh na zahájení správního řízení podalo město Vysoké Mýto, nikoli žalobkyně. Nepřesnost rozsudku krajského soudu ohledně toho, kdo zahájil správní řízení, proto nemohla ovlivnit jeho zákonnost.

Dále nebylo možno přisvědčit ani námitce směřující proti hodnocení krajského soudu o nadbytečnosti ustanovení znalce k zodpovězení otázek kvality dostupnosti nemovitostí v dotčené lokalitě ze strany složek integrovaného záchranného systému s možností využití předmětného pozemku a bez této možnosti. K ustanovení tohoto znalce došlo usnesením ze dne 13. 9. 2013, tedy po 1. 7. 2013, do kdy měl stěžovatel podle opatření proti nečinnosti nadřízeného správního orgánu

pokračování

vydat rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud přitom zcela souhlasí s krajským soudem, že k otázce obecné dopravní obslužnosti byl v daném řízení zpracován již znalecký posudek č. 2514/04/12 ze dne 23. 5. 2012. Zde bylo mj. konstatováno (na straně 7), že dopravní obslužnost bez využití spojky na předmětném pozemku ve vlastnictví žalobkyně je možná pouze osobními vozidly a případně dodávkovými sólo vozidly do 3,5 t za předpokladu jejich řízení zkušenými řidiči a při nutnosti couvání; i při využití této spojky znalec upozornil na to, že zúžené místo před danou spojkou skýtá jen prostor 2,30 m a omezuje tak bezpečný průjezd vozidel širších než 2,00 m. Zdejší soud se zcela ztotožňuje s krajským soudem, že o otázce dopravní obslužnosti i ze strany jednotek integrovaného záchranného systému si bylo možno učinit úsudek na základě materiálů již shromážděných ve spise, a proto bylo určení nového znalce nutno považovat za neopodstatněný úkon v řízení, který nedůvodně prodlužoval délku řízení.

Zdejší soud jen poznamenává, že v řízení o nečinnosti žalobě a na něj navazujícím řízení o kasační stížnosti není úkolem soudů předurčovat obsah požadovaného rozhodnutí správního orgánu, proto bylo záměrně v rámci soudního sebeomezení ponecháno stranou hodnocení, jaký význam pro dané správní řízení by mělo zkoumání otázky dopravní obslužnosti speciálně i ze strany jednotek integrovaného záchranného systému. V dané věci totiž bylo i bez tohoto hodnocení možno řádně vypořádat uplatněnou kasační námitku.

Nejvyšší správní soud posléze přikročil k hodnocení situace, že dne 13. 12. 2013 bylo tajemníkem Městského úřadu Vysoké Mýto vydáno usnesení o tom, že vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Vysoké Mýto K. Š. je vyloučena ze všech úkonů ve správních řízeních týkajících se pozemku parcelního čísla 75/3 v katastrálním území Domoradice, přičemž dle § 14 odst. 4 správního řádu nebylo možno určit jinou úřední osobu, která by k vyloučené vedoucí odboru nebyla ve vztahu podřízenosti.

K dané námitce zdejší soud v první řadě konstatuje, že dle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud v případě žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Z tohoto ustanovení lze dovodit povinnost krajského soudu mít řádně zjištěn skutkový stav, který tu je ke dni jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 3. 2010, č. j. 8 Ans 1/2009 - 72 (všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), konstatoval, že za stavu, kdy Krajský soud v Praze rozhodoval bez jednání, pouze na základě podkladů ze správního spisu, bylo jeho povinností zjistit skutkový stav přímo k datu rozhodnutí a mít s určitostí potvrzeno, že správní orgán předmětné rozhodnutí nevydal. V citovaném rozsudku pak zdejší soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým bylo správnímu orgánu přikázáno vydat rozhodnutí, ačkoli před vynesemím rozsudku již bylo správní rozhodnutí vydáno. V nynější věci sice před vynesemím rozsudku krajského soudu, k čemuž došlo 18. 12. 2013, předmětné správní rozhodnutí vydáno nebylo, přesto bylo povinností krajského soudu mít zjištěn skutkový stav ke dni rozhodnutí soudu a mít tak jistotu v tom, že od doby, kdy správní orgán odeslal soudu spis, do doby rozhodnutí soudu nedošlo ke skutečnostem, které by žalovanému správnímu orgánu znemožnily vydat požadované rozhodnutí a které by tak bránily vydání rozsudku, v němž se správnímu orgánu přikazuje vydat rozhodnutí.

Lze sice konstatovat, že bude pravidelně v zájmu žalovaného správního orgánu, aby krajský soud informoval o všech relevantních skutečnostech, které se v řízení odehrály od doby, kdy byl soudu zaslán správní spis, a které by mohly nově svědčit o nedůvodnosti žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu. Je to však primárně povinnost krajského soudu rozhodovat na základě řádně zjištěného skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Nezjištění skutkového stavu, který je tu ke dni rozhodnutí soudu, lze považovat za jinou vadu řízení před krajským soudem. Podle charakteru skutečností, o nichž se krajský soud nedozvěděl, ačkoli měl vyvinout úsilí o jejich zjištění, půjde buď o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí soudu o věci

samé, či o vadu, která vliv na zákonnost mít nemohla. Skutkový stav je přitom možno zjistit např. dotazem při ústním jednání, či písemným dotazem na správní orgán učiněným před plánovaným vynesením rozsudku, zda byly v řízení před správním orgánem po odeslání správního spisu soudu učiněny další úkony, případně výzvou soudu, aby správní orgán soud neprodleně informoval o všech nových skutečnostech v řízení.

V nynější věci krajský soud vydal dne 18. 12. 2013 bez jednání rozsudek, kterým uložil stěžovateli vydat příslušné správní rozhodnutí do 31. 1. 2014. Krajský soud rozhodoval na základě správního spisu, který obdržel dne 18. 9. 2013. Krajský soud tak nebyl zpraven o usnesení tajemníka Městského úřadu Vysoké Mýto ze dne 13. 12. 2013 o vyloučení vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Vysoké Mýto ze všech úkonů mj. v řízení o určení existence pozemní komunikace v kategorii veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parcelního čísla 75/3 v katastrálním území Domoradice.

Nejvyšší správní soud tak zkoumal, zda skutečnost, že krajský soud neověřoval u správního orgánu, zda po odeslání správního spisu nebyly ve vztahu ke správnímu řízení učiněny nějaké úkony, a tudíž nevěděl o zmíněném usnesení ze dne 13. 12. 2013 o vyloučení vedoucí odboru, představuje vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Dospěl přitom k závěru, že o takovou vadu nešlo.

Vyloučení vedoucí odboru pro podjatost ani důvody tohoto vyloučení nebyly v nynější věci před soudy žádným způsobem zpochybněny. Dle § 14 odst. 4 správního řádu: „*Představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není ke vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4.*“ Odkazovaný § 131 odst. 4 správního řádu pojednává o okolnostech, kdy nadřízený správní orgán pověří projednáním a rozhodnutím věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve své působnosti. Na základě § 14 odst. 4 správního řádu je zřejmé, že v rámci odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Vysoké Mýto nebylo možno určit žádnou úřední osobu, která by nebyla ve vztahu podřízenosti ve vztahu k vyloučené vedoucí tohoto odboru. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že tato okolnost sama o sobě v nynějším případě neznemožnila stěžovateli vydat rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud sice z Organizačního řádu Městského úřadu Vysoké Mýto schváleného radou města dne 10. 12. 2012 ověřil, že výkon agendy silničního správního úřadu byl v rámci Městského úřadu Vysoké Mýto svěřen právě jen odboru dopravy a silničního hospodářství, přičemž v rámci tohoto odboru nezbyla žádná osoba, která by nebyla vyloučené vedoucí podřízena, avšak tento řád je jen vnitřní předpis městského úřadu (byť k jeho vydání existuje výslovné zákonné zmocnění); na základě takového vnitřního předpisu nemůže dojít k modifikaci výslovného zákonného určení, že silničním úřadem je obecní úřad obce s rozšířenou působností (§ 40 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů), není jím tedy určitý odbor či oddělení takového úřadu.

Zdejší soud si je plně vědom toho, že dle § 102 odst. 2 písm. o) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), schvaluje rada obce (zde Rada města Vysoké Mýto) organizační řád obecního úřadu (zde městského úřadu), s čímž souvisí § 102 odst. 2 písm. f) zákona o obcích, dle něhož rada též stanovuje rozdělení pravomocí v obecním úřadu a zřizuje a zrušuje odbory a oddělení obecního úřadu. Sousední „rozdělení pravomocí v obecním úřadu“ nelze v dané souvislosti chápat jinak než jako vnitřní nastavení dělby práce mezi jednotlivé součásti obecního (městského) úřadu, které však nic nemění na tom, že dle zákona o pozemních komunikacích je silničním úřadem Městský úřad Vysoké Mýto jako celek.

pokračování

Zde lze připomenout, že Nejvyšší správní soud se v minulosti již ve své rozhodovací činnosti vyjadřoval k relevanci vnitřního členění městského úřadu, a to např. ve vztahu k § 57 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož se více přestupků téhož pachatele, které je příslušný projednávat též orgán, projednává ve společném řízení. Zdejší soud přitom dospěl k závěru, že správním orgánem ve smyslu daného ustanovení byl tehdy příslušný městský úřad, jeho vnitřní členění na odbory a typové rozdělení přestupkové agendy mezi ně bylo z hlediska uvedeného ustanovení irelevantní (viz rozsudek ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 162/2012 - 44, publikovaný pod č. 2850/2013 Sb. NSS). Dále např. v rozsudku ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 - 75, publikovaném pod č. 2202/2011 Sb. NSS, bylo konstatováno, že povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, byl tehdy příslušný městský úřad jako celek, nikoli jeho jednotlivé úseky či odbory.

Organizačnímu řádu Městského úřadu Vysoké Mýto, jakožto vnitřnímu předpisu tohoto úřadu, však nelze upřít určitý význam při určování oprávněných úředních osob, které se podílejí na projednávání a rozhodování jednotlivých věcí před městským úřadem. Dle § 15 odst. 2 správního řádu: „*Úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen „oprávněné úřední osoby“).*“ Je tak zřejmé, že za běžných okolností budou oprávněné úřední osoby, které v rámci Městského úřadu Vysoké Mýto činí úkony spadající do kompetence silničního úřadu, určeny z odboru dopravy a silničního hospodářství tohoto úřadu, a to i s ohledem na organizační řád městského úřadu. V případě méně běžných okolností (např. vyloučení vedoucí tohoto odboru pro podjatost a nemožnosti určit úřední osobu z tohoto odboru, která není ve vztahu k vyloučené vedoucí ve vztahu podřízenosti – § 14 odst. 4 správního řádu) ovšem nic nebrání tomu, aby byla vedoucím správního orgánu pověřena úřední osoba (či úřední osoby) působící v rámci daného úřadu zařazená v jiném odboru, či nezařazená do žádného z odborů. Ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu totiž výslovně umožňuje, aby oprávněná úřední osoba byla pověřena též vedoucím správního orgánu, což se jeví jako vhodná cesta také tehdy, když nelze určit oprávněnou úřední osobu s ohledem na vnitřní předpisy správního orgánu.

Lze tak shrnout, že Organizační řád Městského úřadu Vysoké Mýto nic nezměnil na skutečnosti, že silničním úřadem je Městský úřad Vysoké Mýto jako celek, nikoli jen jeho některé vnitřní součásti. Samotná skutečnost, že byla vyloučena pro podjatost vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství tohoto úřadu, však neznemožnila stěžovateli vydat žalobkyní požadované rozhodnutí, jelikož bylo stále možno určit jinou úřední osobu, která by se věcí zabývala. Vyloučení vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství proto samo o sobě neznemožnilo stěžovateli vydat požadované správní rozhodnutí a nezasáhlo tak jeho povinnost dané rozhodnutí vydat. Skutečnost, že krajský soud nevěděl o usnesení ze dne 13. 12. 2013 o vyloučení vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství, tak nepředstavuje vadu, která mohla ovlivnit zákonnost vydaného rozsudku krajského soudu, jelikož by ani při znalosti tohoto usnesení nebylo možno za skutkového stavu ke dni rozhodnutí krajského soudu vydat rozsudek s odlišným výrokem.

Nejvyšší správní soud byl sice ze strany žalobkyně informován, že usnesením Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3. 1. 2014, č. j. KrÚ 86763/ODSH/2013/Sv, bylo projednání a rozhodnutí věci týkající se určení existence pozemní komunikace v kategorii veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku odejmuto Městskému úřadu Vysoké Mýto a s odkazem na § 131 odst. 4 správního řádu byl projednáním a rozhodnutím dané věci pověřen Městský úřad Kostelec nad Orlicí, avšak vzhledem k tomu, že toto usnesení bylo vydáno až dne 3. 1. 2014, tj. po vynesení napadeného rozsudku krajského soudu ze dne 18. 12. 2013, nemohl k němu zdejší soud přihlížet při přezkumu napadeného rozsudku krajského soudu, jelikož v řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu vychází Nejvyšší správní soud při rozhodování

o kasační stížnosti ze skutkového stavu, který tu byl ke dni rozhodnutí krajského soudu (k danému blíže usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 - 46).

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud sice našel vadu v řízení před krajským soudem a v napadeném rozsudku shledal určité formální nepřesnosti, to však k závěru o nutnosti zrušit rozsudek krajského soudu nevedlo, jelikož uvedená pochybení ani ve svém souhrnu neovlivnila jeho zákonnost. Kasační stížnost proto byla vyhodnocena jako nedůvodná a zdejší soud ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud ve výroku II. tohoto rozsudku s ohledem na § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nenáleží mu proto náhrada nákladů řízení. Žalobkyně neprokázala, že by jí vznikly důvodně vynaložené náklady řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně sice předložila fakturu od advokáta JUDr. Jířího Netíka „*za poskytnutou právní službu v souvislosti s poskytnutými právními konzultacemi k problematice podané kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích č. j. 52 A 35/2013 - 105 ze dne 18. prosince 2013*“, avšak tímto advokátem nebyla zastoupena, a proto jí soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud dále výrokiem III. tohoto rozsudku rozhodl o vrácení stěžovatelem zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost. Dle § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), se od soudního poplatku osvobozují územní samosprávné celky v případech, kdy se spor týká výkonu státní správy, který je na ně přenesen. Nynější věc se přitom týkala sporu s návazností na výkon státní správy územním samosprávným celkem, stěžovateli proto v dané věci svědčilo osvobození od soudního poplatku přímo ze zákona. I přes tuto skutečnost ovšem zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Dle § 10 odst. 1, věty první, zákona o soudních poplatcích soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že stěžovateli bude vrácen zaplacený soudní poplatek ve lhůtě 30 dnů, kterou pro tento případ určuje § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu